

Mgr. dr. G.J.N. de Korte
Bisschop van 's-Hertogenbosch

's-Hertogenbosch, Pinksteren 2017

Broeders en zusters,

Donderdag 1 juni kwam de nieuwe Priesterraad voor het eerst bijeen. Wij spraken ook over de oecumenische gebedsdienst die aan het begin van Roze Zaterdag (24 juni) in de kathedraal wordt gehouden. Sommige priesters reageerden bezorgd; anderen waren blij om de gegeven ruimte. Niet alleen onder priesters maar ook onder andere gelovigen binnen ons bisdom roept de geplande oecumenische gebedsdienst discussie op. Homoseksualiteit is binnen onze Kerk nog steeds een gevoelig thema dat veel emotie veroorzaakt. De Priesterraad heeft mij gevraagd om in een brief mijn eigen positie te verhelderen. Het gaat dan allereerst over de gebedsdienst in de Sint Jan maar ook over het thema Kerk en homoseksualiteit in brede zin.

Oecumenische gebedsdienst

De oecumenische gebedsdienst in de kathedraal valt allereerst onder verantwoordelijkheid van het pastoraal team, heel bijzonder van de plebaan. Ik weet dat plebaan Van Rossem niet over een nacht ijs is gegaan. Hij heeft de viering uitgebreid besproken met het kerkbestuur maar ook met mij. De kathedraal is immers ook de bisschopskerk. Ik heb de plebaan de vrije keuze gelaten, echter onder de voorwaarde dat tijdens de gebedsdienst niets wordt gezegd dat tegen de leer van onze Kerk ingaat. Het mag niet gebeuren dat door de inhoud van de gebedsdienst religieuze gevoelens van onze gelovigen worden gekwetst.

Uiteindelijk heeft de plebaan een positieve beslissing genomen. Heel belangrijk is dat de viering wordt voorbereid door de plebaan en drie predikanten uit 's-Hertogenbosch. Zij vertrouwen elkaar en weten ook van de bezorgdheid bij een deel van het kerkvolk. Ik heb er alle vertrouwen in dat de viering serene zal verlopen. Tijdens iedere eredienst gaat het om de aanbidding van en de ontmoeting met God. De liturgie vraagt dan ook om verstillen en kan nooit gebruikt worden voor een demonstratie. Hopelijk zullen de aanwezigen tijdens de gebedsdienst worden bemoedigd en gesterkt in hun geloof dat God ons in Christus onvoorwaardelijk liefheeft. De plebaan en de predikanten hebben mij als bisschop gevraagd om de viering met een kort woord en een zegen af te sluiten.

Waarschijnlijk zullen er tijdens de Roze Zaterdag dingen in de stad gebeuren die katholieken en andere christenen, ook gelovige homoseksuelen, ten zeerste afkeuren. In dat kader memoreer ik een nuchtere opmerking van een van onze priesters tijdens de vergadering van de Priesterraad van 1 juni. Hij verwees naar de vieringen die tijdens het Carnaval overal in onze bisdom worden gehouden. Ook tijdens de carnavalsdagen gebeuren er zaken die moeilijk met de katholieke ethiek te rijmen zijn. Dat vormt echter geen reden om van de carnavalsvieringen af te zien.

Kerk en homoseksualiteit

Ik heb er behoefte aan om in deze brief niet alleen aandacht te besteden aan de geplande oecumenische gebedsdienst maar ook aan het thema *Kerk en homoseksualiteit*. Naar rooms-katholiek inzicht vormt het huwelijk, als levensverbond tussen man en vrouw, het kader van een geordende seksualiteitsbele-

Mgr. dr. G.J.N. de Korte
Bisschop van 's-Hertogenbosch

ving. De onvoorwaardelijke liefde en trouw van God worden zo binnen het huwelijk weerspiegeld. Andere vormen van seksualiteitsbeleving gelden als ongeordend. Als rooms-katholiek bisschop ben ik geroepen deze leer voor te houden.

Deze visie staat echter haaks op dominante opvattingen rond relaties en seksualiteit in het huidige Nederland. Grote delen van onze eigen kerkmensen zijn door de huidige seculiere cultuur beïnvloed. Het gevolg is een diepe kloof tussen het kerkelijk spreken en de beleving van velen buiten maar ook binnen onze Kerk. Een en ander leidt niet zelden tot onbegrip, boosheid en verdriet. Als bisschop voel ik mij echter geroepen de dialoog te blijven zoeken, hoe moeizaam die vaak ook verloopt.

Iedere bisschop maar ook iedere priester is niet alleen leraar maar ook herder. Hij weet van de spanning tussen leer en leven, juist ook op het terrein van seksualiteit. Het kerkelijk ideaal en de weerbarstige werkelijkheid botsen regelmatig met elkaar. Het vormt een pastorale wijsheid om de leer van de Kerk niet te gebruiken als een stok om te slaan maar als een staf om mee te gaan.

Vanouds kent onze Kerk het spreekwoord *op de preekstoel een leeuw; in de biechtstoel een lam*. Een en ander impliceert dat een wijze pastor met iedere gelovige een weg probeert te zoeken die begaanbaar is. Lang niet altijd wordt in het concrete bestaan de kerkelijke norm gehaald. Wij zijn dan niet geroepen om stenen te gooien. Immers als God zonden gaat tellen houdt niemand stand. Maar bij God is vergeving en daarvan leven wij van. Met alle rafelranden van het geleefde leven moeten én kunnen wij voor het aangezicht van de Heer verschijnen.

Hoe verder?

Gelovige homoseksuelen maar ook hun ouders en verdere familie worstelen veelal met tal van vragen. Welke weg valt er te bewandelen? Is het mogelijk om te komen tot een relatie van liefde en trouw binnen de grenzen van de katholieke moraal? De Kerk vraagt van homoseksuelen een leven in onthouding. Een dergelijk leven kan alleen gezond en gelukkig worden geleefd als een mens weet heeft van echte vriendschap met andere mensen en met God. Een en ander verplicht ook onze parochies. homoseksuelen zouden binnen de katholieke gemeenschap hartelijkheid en vriendschap moeten ondervinden. Christenen zijn geroepen tot oprechte naastenliefde. Het gaat om de aanvaarding van iedere mens als schepsel van God.

De kerkelijke norm rond het beleven van seksualiteit is duidelijk en de lat ligt, zeker naar het inzicht van de dominante Nederlandse cultuur, hoog. Gelovigen hebben zich met de kerkelijke norm te verstaan en hun geweten te vormen. Iedere gelovige gaat met God zijn of haar weg en uiteindelijk vormt het eigen geweten de allerlaatste instantie. Tussen de kerkelijke waarheid en het eigen geweten van iedere individuele gelovige zal mogelijk een spanning blijven bestaan. Als ouders horen dat een van hun kinderen homoseksueel is, zijn zij geroepen om dat kind met alle zorg en liefde te omringen. Voor de Kerk als moeder geldt dat, naar mijn overtuiging, evenzeer.

In Christus verbonden,

Mgr. dr. Gerard de Korte
Bisschop van 's-Hertogenbosch